

(Vervolg van pag. 6).

slapen doorsprenkeld met grijs. De oogen waren 't aantrekkelijkst van heel 't nietig persoonkje. Over 't zwart der pillen leek 'n vochtig waas te liggen, zij deden denken aan rouw-violen. Toen ze alles beredderd had en 'de city-bag in 't net boven haar was geheven, zonk ze vermoeid diep op 't bruine trijp der kussens neer. Door 't geopende raampje stroomde avondkoelte binnen, trillende lichtjes blonken van lantaarns en boerenwoningen, weiden en slooten verloren zich in 't duister van herfst-avond...

„Heb je niet vergeten de muziek in te pakken Lien?”

De dochter keek schuw, verlegen, voor 't eerst naar de overigepassagiers; moeder sprak altijd zoo luid; in haar blindheid dacht zij zich alleen... Over haar zat 'n jong meisje, daarnaast 'n jongmensch, verdiept in de „Nieuwe Rotterdammer” en dan...

Het was zóó iets vreeselijks dat de ontzetting haar als lam sloeg.

Haar gewezen echtgenoot, sinds hun scheiding woonachtig te Brussel doch door den oorlog nu met zijn tweede vrouw in Holland teruggekeerd... Daar zat zij naast hem, de vrouw met wie hij nu drie jaar getrouwd was... de

ZOMERHUIS „EXCELSIOR”.

In ons nummer van 13 Juni l.l. plaatsten wij een foto van eenige gebouwen te Laren, die door de Christelijke Jonge Mannen Vereeniging „Excelsior” te Amsterdam zijn aangekocht, om aldaar een Zomerhuis (vacantieverblijf) voor jonge mannen en jongens in te richten. Door een abus van onzen correspondent vermeldden wij toen, dat het complex bestemd zou zijn tot een *Herstellingsoord*, hetgeen wij met het bovenstaande rectificieeren. De hierboven gereproduceerde foto geeft een groep van officieele personen en genoodigden, die bij de opening van het Zomerhuis op Zaterdag 16 Juni tegenwoordig waren.

gratie? Een armzalig versmaad vrouwenleven... . . .

Ze was niet mooi... ze bezat geen geld... ze was zoo heel gewoon... . . .

O, dat ze nog onderhouden werd door hém! Elke maand,

Zij sidderde meer en meer, de terugslag van de oplaaing maakte haar opnieuw machteloos... neen, zij bleef met leege handen... alleen staan. En moe, zenuw-verlamd, drong ze nóg kleiner, nóg nietiger 't smalle figuurtje in

gen, luid had ze willen uitgillen haar smart, en bidden, smeeken om het vroegere geluk terug dat hij versmeten had.. want ondanks alles had ze hem nog lief.

Dwaas vrouwenhart... . .

O, als ze maar onafhankelijk mocht zijn en werken voor haar brood, geen geld van hem behoefde... doch zij had... haar blinde moeder te verzorgen. Met klam-bevende vingers greep ze onbewust in den bos erica's, rustend in haar schoot; onder haar greep krompen de teer-paarse knopjes, eenige takjes vielen op den grond, schoven onder zijn voet zonder dat hij 't bemerkte... de bloempjes werden vertrapt... wreed.

Plots kwam haar bezinning terug. Ze voelde haar trots van versmade vrouw oplaaien als 'n stormvloed van 'n orkaan... ééns was zij toch alles in zijn leven geweest... zij bezat zijn ziel... die vrouw slechts zijn passie... . . .

Dat woei door haar heen, dat deed de moede trekken opleven, de neusvleugels trillen... o, dat wist ze wel... . . .

EEN GROOTSCHPE PLECHTIGHEID TE KATWIJK-AAN-ZEE.

In de afgelopen week had in de Phalanstère belge te Katwijk-aan-Zee een grootsche plechtigheid plaats. De luitenant-generaal Dossin, Belgisch militair attaché bij de Nederl. Regeering, was naar deze inrichting overgekomen om een 5-tal gewonde Belgische militairen te decoreren. Het waren de militairen J. Peiffer, G. Bertrand, E. de Boom, H. van Neste en A. Schmidt, die met de ridderorde van Leopold II en het oorlogskruis werden getooid. Onder de aanwezigen waren verscheidene autoriteiten.

vrouw, die haar levensgeluk verwoest had... de vrouw die zijn liefde nu bezat... ééns haar recht!

Een kramp van pijn trok om haar mond. Hij had haar ook gezien, boog even, wendde zich tot zijn tweede vrouw, die hem druk lachend in gesprek trok. Hij blikte schuw-onprettig met knippende oogleden door 't raampje, zeide wat banaals over den mooien herfstavond. Ze gaf lachend antwoord, rustig leunend tegen den wand der coupé, haar witte gesoigneerde hand bekiijkend; aan de vingers flonkerden veel ringen; 'n mooie vrouw, opvallend, met oogen tintelend van levenslust, elegant in haar tailor-made van beige laken; uit 't opgeslagen mantelje bolde wit de zijden blouse, waar tusschen het borduursel in als verloren hing 'n roode roos... . . .

En uit haar hoekje fixeerde Lien *zijn* vrouw. Dat was zij dus die haar het geluk ontstal... Zou hij nu gelukkig zijn? O zij wist zoo goed zijn wispelturig karakter.

En 'n verlangen of hij nog aan haar zou denken doorvlijmde haar gemartelde ziel. Leed hij nu ook bij 't terugzien, na die lange jaren, of was ze geheel vergeten?

Och, maar wat was zij naast die vrouw van schoonheid en

door tusschenkomst van zijn advocaat, ontving ze een toelage, de genade-gift.

Dat was 't ergste... . . . Het bloed stroomde heet-golvend naar haar bleeke wan-

't hoekje der coupé. Zacht voelde ze moeders hand de hare zoeken.

„Zijn we al Weesp voorbij, Lien?”
„Ja moeder... . .”

VEREENIGING VOOR VREEMDELINGEN-VERKEER TE 'S-GRAVENHAGE.

Bovengenoemde vereeniging maakte verleden week een uitstapje door het Westland tot bevordering van het vreemdelingen-verkeer en verzocht ons bovenstaande foto van 't vertrek uit Nieuw Honsel, genomen nadat de deelnemers een bezoek aan de druivenkassen aldaar hadden gebracht, in ons blad te willen opnemen. Om der wille van het goede doel, dat door de Vereeniging voor Vreemdelingen-Verkeer wordt beoogd, voldoen wij gaarne aan dit verzoek.

„'t Waren prettige dagen bij de Waalens, hè? Ze maken 't logé's zoo gezellig... heb je de erica's meegenomen, Lien? „Is er wat Lien, ben je moe? Je zegt niets!”

In opschroeving harer wilskracht begon de dochter 'n gesprek. Moeder mocht niets beseffen van het leed... van de marteling. — Moeder was al ongelukkig genoeg door haar blindheid en zij, de dochter, 't armzalig, stukgebroken leven, moest nog wat zon in 't leven harer moeder brengen. Dat was haar plicht en liefde... . . . Even trof weer zijn blik den hare... . . .

Haar trillende handen hieven 't valies uit het net.

De reis was volbracht. Schokkend schoot de trein langs wissels.

Amsterdam! Zij liepen 't station uit de stad in, de roezende stad.

Ze zag hem en zijn mooie vrouw het stationsplein oversteken, hij met druk gebaar wenkend een taxi en de vrouw, zijn vrouw, glimlachend, hoog opgericht naast hem... . . .